

Arrest

nr. 227 848 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9 / 38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van WPR Brabant op 16/10/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer, die verklaart te heten: naam: A. voornaam: Y. geboortedatum: (...)1995 nationaliteit: Eritrea In voorkomend geval, alias: A., Y. (...)1995 Eritrea wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verklaart in het hoorrecht dat zijn echtgenote hem vergezelt, maar dit kan hij niet bewijzen. Daarnaast beweert hij geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 5 maanden in België te verblijven, maar hij kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2018 dat hem betekend werd op 07/12/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 5 maanden in België te verblijven, maar hij kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2018 dat hem betekend werd op 07/12/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene haalt geen argumenten aan waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om

tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Griekenland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar Griekenland.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Risico op onderduiken: Er bestaat een risico op onderduiken: (minstens één motivatie aanduiden EN dit motiveren in feite!)

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 5 maanden in België te verblijven, maar hij kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2018 dat hem betekend werd op 07/12/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringende karakter wordt niet betwist. Verzoeker wordt vastgehouden met het oog op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden overdrachtsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist de hoogdringendheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een eerste en enig middel onder meer de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert eveneens de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"1. Principes [...]

2. Application en l'espèce

i. De la décision attaquée

Il se déduit de la décision attaquée que le requérant fait l'objet d'une mesure d'éloignement sur base de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2. En l'espèce, le requérant n'était en effet pas en possession de documents d'identité valables au moment de son arrestation.

La décision attaquée, fondée sur l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, autorise donc la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique.

ii. De la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie
De la décision attaquée, il ressort que le requérant aurait été interrogé par la police le 16 octobre 2019. La décision attaquée n'apporte cependant aucune indication complémentaire quant aux déclarations qui auraient éventuellement été faites par le requérant lors de cet interrogatoire quant aux risques encourus en cas de renvoi dans son pays d'origine. En l'absence d'accès au dossier administratif, le conseil du requérant n'a pas la possibilité de vérifier s'il a été entendu de manière utile et effective.

Vu les difficultés rencontrées par son conseil pour communiquer avec le requérant, et l'absolue nécessité qu'il a rencontré de recourir à un interprète pour pouvoir communiquer avec lui, son conseil s'interroge sur les circonstances de cet entretien. Un interprète était-il présent ? A-t-il donc eu la possibilité de s'exprimer de manière utile et effective sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine ?

Questionné par son conseil, il indique avoir quitté l'Ethiopie de manière illégale en raison de la dictature et craindre être emprisonné en cas de retour dans son pays d'origine et y faire l'objet de traitements inhumains et dégradants. Or, aucun de ces éléments ne figure dans la décision attaquée, ce qui semble confirmer que le requérant n'a tout simplement pas eu la possibilité de s'exprimer de manière utile et effective sur les risques encourus en cas de retour dans son pays d'origine. La décision attaquée n'apporte par ailleurs pas la moindre information sur les craintes du requérants relatives au risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour dans son pays d'origine. Il ressort de la décision que le requérant n'aurait pas pu apporter d'arguments pour lesquels un retour vers la Grèce s'avère être impossible.

Si ces éléments sont confirmés par le dossier administratif, il convient de conclure que la partie adverse a donc violé :

- D'abord, le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée (en particulier au regard des risques encourus en cas de renvoi dans son pays d'origine) ;*
- Ensuite, son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;*
- Enfin, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est tout à fait insuffisante – et est même inexistante ! La motivation de la décision querellée est ainsi inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce.*

iii. De la violation de l'article 3 de la CEDH en l'absence d'examen approfondi du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi dans le pays d'origine et de prise en compte des

circonstances pertinentes de la cause dont la partie adverse avait ou devait pourtant nécessairement avoir connaissance

a) De la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué. Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi.

De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion (nous soulignons) ». « L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée (nous soulignons) ».

Or, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait, devait ou aurait pourtant nécessairement dû avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine.

b) De l'application de cette jurisprudence au cas d'espèce

Interrogé brièvement par son conseil sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, le requérant précise avoir quitté son pays d'origine en raison des persécutions dont il faisait l'objet. Il précise avoir quitté le pays illégalement. Il craint de ce fait également être emprisonné en cas de renvoi dans son pays d'origine et y faire l'objet de traitements inhumains et dégradants.

A cet égard, Human Rights Watch précise ce qui suit dans son dernier rapport de 2019 :

“After years of widespread protests against government policies, and brutal security force repression, the human rights landscape transformed in 2018 after Abiy Ahmed became prime minister in April. “ (...) However, “with the ruling Ethiopian People’s Revolutionary Democratic Front (EPRDF) controlling 100 percent of the seats in parliament, the institutional and legal impediments for sustained political space remain a challenge. Accountability for years of abuses, including torture and extrajudicial killings, and opening the space for political parties and civil society remain significant challenges for the new administration. There are indications that the reform process may ultimately be hindered by a lack of independent institutions to carry forward changes. In September, security forces shot and killed five people during demonstrations in the capital Addis Ababa. Protestors criticized the government for not protecting citizens from forced displacement and ethnically-based attacks, particularly allegations of rape and killings in Oromia earlier in the month. Ongoing ethnic violence and internal displacement continue to put lives at risk. More than 2 million people are internally displaced due to intercommunal conflicts and violence, at times involving regional state and local security forces. (Nous soulignons) “
En outre, le requérant ayant quitté le pays illégalement, il existe des motifs sérieux et avérés supplémentaires de croire qu'en cas d'exécution de la décision litigieuse et de renvoi du requérant vers ce pays, il y courra un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

La loi éthiopienne relative à l'immigration prévoit en effet que sortir du pays sans être en possession de documents de voyage valide constituent une infraction punissable d'une peine de prison pouvant aller jusqu'à trois ans.

L'Immigration Proclamation No. 354/2003 prévoit en effet en son article 20, ce qui suit :

« Unless higher penalties are provided for in the Penal Code:

(a) any person who enters or leaves Ethiopia in violation of the provisions of Article 3 or 6 of this Proclamation or who is an accomplice is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both (..) (nous soulignons) »

L'article 6 concernant la sortie du territoire prévoit ce qui suit :

« A person departing from Ethiopia shall possess:

1. a valid travel document;

2. unless otherwise permitted an entry visa which will enable him to enter the country of destination; and
3. a health certificate, as may be necessary. »

En cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie, celui-ci court le risque réel d'être arrêté sur base de la loi précitée et d'être condamné à une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à trois ans. Or, il ressort de plusieurs rapports que les conditions de détention en Ethiopie sont d'une gravité telle qu'il y a lieu de constater l'existence d'une pratique générale aboutissant à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH.

Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2018 énonce notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons :

« Although the constitution prohibits such practices, there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees.

In October 2017 the Ethiopian Human Rights Commission (EHRC), a government human rights body, issued a report on its investigation following formal complaints from inmates that prison officials and police officers committed human rights violations, including torture, at the Shoa Robit Federal Prison between September and November 2016. The inmates told the EHRC that prison officials in Shoa Robit Prison subjected them to electric shocks, severe beatings, hanging heavy water bottles from genitals, handcuffing and tying inmates to beds, and soaking them with water. Muslim inmates reported the officers shouted anti-Muslim words and further harassed, threatened, and intimidated them based on their religious beliefs. Twelve inmates reported officers singled them out, handcuffed them, and tied them to their beds from September 22 until November 19, 2016. The EHRC investigation documented several body injuries on 16 inmates. These marks included deeply scarred hands and legs, broken fingers, marks left by extended handcuffing, flogging marks on the back, mutilated nails, broken arms, and head injuries. The team cross-referenced these marks with the body marks registered in the intake files of each inmate and concluded these injuries occurred in prison.

During a court session in December 2017, inmates criticized the report for documenting torture of only 16 inmates, claiming 176 inmates were tortured in Shoa Robit Prison. They also objected to the report's failure to hold prison officials or Federal Police officers who carried out the torture accountable for their actions. The report's failure to determine who was responsible, directly or indirectly, for the documented torture undermined the credibility of the EHRC in the eyes of prison reform activists.

In July Human Rights Watch (HRW) published a report documenting torture, rape, long-term arbitrary detention, and inhuman detention conditions in Jijiga Central Prison between 2011 and early this year. Many of the former prisoners interviewed said they saw detainees dying in their cells after officials abused them. Former female prisoners reported multiple incidents of rape. Prison guards and the region's special police allegedly brutalized prisoners, at the behest of regional authorities. According to HRW the prison was subject to virtually no oversight. The cycle of abuse, humiliating treatment, overcrowding, inadequate food, sleep deprivation, and lack of health care in Jijiga Central Prison, also referred to as Jail Ogaden, was consistent with the government's long-standing collective punishment of persons who were perceived to support the Ogaden National Liberation Front (ONLF), previously designated by the government as a terrorist organization, a designation removed in June.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions. (...)

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care. Pretrial detention often occurred in police station detention facilities, where conditions varied widely and where reports stated there was poor hygiene and police abuse of detainees.

During the SOE the government operated detention centers in six zones--Addis Ababa, Hawassa, Dire Dawa, Nekemte, Bahir Dar, and Semera. In March the State of Emergency Inquiry Board announced the SOE Command Post detained 1,107 individuals in the six zones. The main reasons given by the government for these arrests included murder, destruction of public service utilities, road blockade,

demolishing of public documents, trafficking illegal firearms, and inciting activities that cause ethnic conflicts. Although conditions varied, problems of gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care were common at sites holding SOE detainees.

Physical Conditions: Severe overcrowding was common, especially in prison sleeping quarters. For example, in 2016 the EHRC visited a prison cell in Shoa Robit Federal Prison and found that its two small windows did not allow enough light into the estimated 40-square-meter (430-square-foot) cell, which was extremely small to house 38 inmates. Authorities sometimes incarcerated juveniles with adults. Prison officials generally separated male and female prisoners, although mixing occurred at some facilities. Medical attention following physical abuse was insufficient in some cases.

The government budgeted approximately nine birr (\$0.32) per prisoner per day for food, water, and health care, although this amount varied across the country. According to the World Bank, the country's per capita GDP was \$1.50 per day. Many prisoners supplemented this support with daily food deliveries from family members or by purchasing food from local vendors. Reports noted officials prevented some prisoners from receiving food from their families, and some families did not know of their relatives' locations. Medical care was unreliable in federal prisons and almost nonexistent in regional ones. Prisoners had only limited access to potable water. Water shortages caused unhygienic conditions, and most prisons lacked appropriate sanitary facilities. Many prisoners had serious health problems but received little or no treatment. There were reports prison officials denied some prisoners access to needed medical care.

Visitors to political prisoners and other sources reported political prisoners often faced significantly different treatment compared with other prisoners. Allegations included lack of access to proper medication or medical treatment, lack of access to books or television, and denial of exercise time (Nous soulignons) ”.

Ce rapport est dans la continuité de celui de 2017 qui énonçait notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons :

“Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)”

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...) (nous soulignons).”

Le rapport du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia » , énonce également ce qui suit :

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to

both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance (nous soulignons). »

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point difficiles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter violation de l'article 3 de la Convention.

De plus, il ressort des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels mettant en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH à l'égard des personnes détenues en Ethiopie.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements inhumains et dégradants est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de renvoi vers l'Ethiopie, il risquerait d'être détenu et de subir en prison des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, compte tenu notamment de sa sortie illégale du pays punissable de trois ans d'emprisonnement par la loi éthiopienne et du degré de gravité établi des conditions de détention en Ethiopie.

Conclusion :

- Le risque de détention du requérant en cas de renvoi vers l'Ethiopie (notamment en raison de sa sortie illégale du pays punissable de trois ans d'emprisonnement par la loi éthiopienne) et la gravité des conditions de détention reflétant l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH dans ce pays, permettent d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers l'Ethiopie. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut en Ethiopie, viole l'article 3 de la CEDH.

- La partie adverse, en concluant à la non violation de l'article 3 de la CEDH en se fondant sur un interrogatoire de police où le requérant ne semble pas avoir été valablement interrogé sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine viole le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée. Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat, la violation de ce principe entraîne l'illégalité de la décision attaquée, dès lors que cette irrégularité a pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision ;

- Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'en procédant à l'interrogatoire sommaire du requérant et qu'en basant sa décision sur un tel interrogatoire, elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;

- La décision attaquée viole également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation est notamment incomplète et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce.

De sorte que le moyen unique est fondé."

Verzoeker wijst erop dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, gestoeld op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde toelaat een bevel af te geven aan een vreemdeling wanneer die zich op het grondgebied bevindt zonder houder te zijn van de nodige documenten. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit was van de nodige documenten op het ogenblik van zijn aanhouding. Hij onderstreept evenwel de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat bij het opleggen van een bevel moet rekening gehouden worden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Hij vervolgt dat de gemachtigde de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door hem niet op deugdelijke wijze te horen. Hij stelt dat verwezen wordt naar een gehoor afgenomen door de politie op 16 oktober 2019 maar dat de beslissing geen enkele bijkomende indicatie bijbrengt van wat verzoeker verklaard zou hebben tijdens dat gehoor over de risico's die hij loopt in geval van terugkeer naar zijn herkomstland. De raadsman van verzoeker stelt zich vragen over de wijze waarop verzoeker is gehoord nu hij zelf moeilijkheden had om met verzoeker te communiceren. Hij vraagt zich af of een tolk aanwezig was en of verzoeker de mogelijkheid heeft gehad op nuttige en effectieve wijze voor zijn belangen op te komen. Verzoeker verklaart aan zijn raadsman op illegale wijze Ethiopië te hebben verlaten en gevangenschap te vrezen in het geval van terugkeer evenals mensonwaardige en vernederende behandelingen. De beslissing gaat niet in op de vrees van verzoeker voor een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar het herkomstland. Hij meent dat uit de beslissing blijkt dat hij geen argumenten heeft kunnen voorleggen voor het geval een terugkeer naar Griekenland onmogelijk blijkt. Hij stelt dat de gemachtigde bijgevolg het algemeen rechtsbeginsel *audi alteram partem* heeft geschonden, nu hij niet op nuttige en effectieve wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor een terugkeer naar zijn herkomstland en wijst hij erop dat indien deze elementen in overweging waren genomen door de gemachtigde, deze hadden kunnen leiden tot de conclusie dat er een schending mogelijk is van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar zijn herkomstland. Verzoeker herhaalt dat hij op illegale wijze zijn herkomstland heeft verlaten en dat volgens zijn nationale wetgeving, meer bepaald volgens artikel 20 van de "immigration proclamation N°. 354/2003" elke persoon die Ethiopië binnenkomt of verlaat strijdig met het bepaalde in artikel 3 of artikel 6 van deze "proclamation" strafbaar is met gevangenisstraf tot 3 jaar of een boete tot 1000 "Birr" of beide. Volgens artikel 6 moet een persoon die het land verlaat in het bezit zijn van een geldig reisdocument, een visum dat hem toelaat het grondgebied van het land van bestemming te betreden en een gezondheidscertificaat. Nu hij niet aan deze voorwaarden voldeed bij het verlaten van zijn land, vreest verzoeker gevangenschap en foltering en misbruik tijdens deze gevangenschap. Hij citeert uit verscheidene recente rapporten van betrouwbare bronnen die gewag maken van foltering uitgevoerd door gevangenisbeambten en politieofficieren in de gevangenis met elektroshocks, slagen, genitale foltering, vastbinden op het bed. Daarnaast is er ook sprake van verkrachting, langdurige arbitraire detentie, overbevolking, onvoldoende voeding, ontnemen van slaap, psychisch misbruik etc. Verzoeker meent dat hiermee de minimale hardheid zoals vereist door artikel 3 van het EVRM is aangetoond en dat hij bijgevolg een begin van bewijs heeft voorgelegd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar zijn herkomstland.

In casu wordt niet betwist dat het beginsel "*audi alteram partem*" of de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel dient gerespecteerd te worden. De rechtspraak van het Hof van Justitie is dienaangaande ook duidelijk. Volgens deze rechtspraak heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37). Verweerder erkent in de nota dat verzoeker naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt moet kunnen kenbaar maken.

Het recht om te worden gehoord impliceert eveneens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Op dit punt kan verweerder in de nota gevolgd worden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een gehoor van 16 oktober 2019 en dat wordt gesteld dat rekening is gehouden met verzoekers verklaringen. Verder stelt de beslissing dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote hem vergezelt, dat hij geen minderjarige kinderen in België heeft en geen medische problemen. Hieruit leidt de gemachtigde af dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. In de terugleiding motiveert de gemachtigde nog dat verzoeker geen argumenten aanhaalt waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, waardoor verzoeker "met zijn uiteenzetting" geen schending aantoonde van artikel 3 van het EVRM. Verder stelt de gemachtigde dat verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar Griekenland en dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst.

In het administratief dossier bevindt zich een "rapport administratief" van 16 oktober 2019, waarin onder punt 7. "*interrogation de l'applicant*" vermeld staat: "*A.M. (16/10/19 08:05): La personne concernée déclare: angleterre HIT positif*". In dit administratief verslag staat dus niets meer dan dat de betrokkene verklaarde "Engeland" en "positieve HIT (eigen vertaling)". Daarnaast bevat het administratief dossier nog een attest "formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling (geldig Dublinakkoord)" van dezelfde datum om 08:50. Hierin is aangekruist dat verzoeker niet is bijgestaan door een tolk en de verklaringen in het Engels werden afgelegd. Daarnaast werd evenwel, zoals de raadvrouw van verzoeker ter zitting terecht aanstipt, niet aangekruist dat "de vreemdeling werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijdering maatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden." Daarnaast bevat dit gehoorverslag maar een antwoord op 4 vragen waarbij verzoeker verklaarde zich 5 maanden in België te bevinden, hij naar Engeland wenst te gaan, hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren en hij een vrouw heeft die hem begeleidt. Bij de vraag om welke redenen verzoeker niet terugkeerde of niet kan terugkeren naar zijn herkomstland staat louter "/". Er staat niets bij de verschillende vragen die ingaan op het verzoeken van internationale bescherming in een ander Europees land.

De Raad is van oordeel dat uit dit uitermate summier gehoor van 16 oktober 2019 prima facie niet kan afgeleid worden dat verzoeker op deugdelijke wijze werd gehoord, noch dat hij de mogelijkheid had om nuttig voor zijn belangen op te komen, zoals verweerder voorhoudt in de nota. Ondanks het feit dat uitdrukkelijk op het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling wordt vermeld "Aan de politie-inspecteur /immigratieambtenaar die het hoorrecht afneemt, wordt gevraagd dit volledig en grondig in te vullen, of aan te stippen wat past en te ondertekenen" blijkt dat niet is aangestipt dat men verzoeker heeft geïnformeerd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen. De raadvrouw van verzoeker stipt dit ter zitting terecht aan. Er kan prima facie niet blijken uit dit gehoorverslag dat verzoeker wist dat de gemachtigde hem een verwijderingsmaatregel wou opleggen naar zijn herkomstland of naar Griekenland. Er kan evenmin uit afgeleid worden dat de gemachtigde hem de mogelijkheid heeft geboden op dienstige wijze uiteen te zetten wat hij vreest in geval van verwijdering naar zijn herkomstland of ten overvloede welke bezwaren hij heeft bij een verwijdering naar Griekenland. De paragraaf in de bestreden terugleiding, waar de gemachtigde stelt dat verzoeker "met zijn uiteenzetting" geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde in geval van terugkeer naar Griekenland is dan ook prima facie misleidend, aangezien verzoeker helemaal geen verklaringen met betrekking tot Griekenland heeft afgelegd. Alle vragen die voorzien zijn aangaande een eventueel beschermingsverzoek in een ander Europees land lijken niet gesteld, aangezien de voorziene plaats voor het antwoord volledig leeg is gelaten. Ook wat betreft een terugkeer naar het herkomstland meent de Raad dat verzoeker prima facie niet deugdelijk werd gehoord. Uit een louter "/" kan weinig afgeleid worden, er blijkt evenmin dat verzoeker niet zou hebben willen meewerken met zijn gehoor. Waar verweerder in de nota stelt dat verzoeker ook werd gehoord op 11 september 2019, blijkt dit inderdaad uit het administratief dossier, doch ook hier is wederom niet aangekruist dat de vreemdeling werd geïnformeerd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wil opleggen. Bovendien steunt de bestreden beslissing duidelijk op het gehoor van 16 oktober 2019 en heeft de gemachtigde het nodig geacht verzoeker opnieuw te horen. Waar verweerder, terug verwijzend naar het vorige gehoor van 11 september 2019, nog stelt dat verzoeker ervoor had geopteerd onjuiste verklaringen af te leggen over een eventueel beschermingsverzoek in een andere lidstaat, klopt dit, doch uit het gehoor van 6 december 2018 dat daaraan nog is voorafgegaan en dat zich eveneens in het dossier bevindt, had verzoeker meteen verklaard een beschermingsverzoek in Griekenland ingediend te hebben. De gemachtigde wist dit dus, want er blijkt eveneens dat verzoeker eerder nog werd vrijgelaten uit het gesloten centrum omwille van een lopend Dublinonderzoek.

Vooraleer vast te stellen dat prima facie een ernstig middel voorligt op grond van het hoorrecht, moet evenwel aannemelijk gemaakt worden met een begin van bewijs dat indien verzoeker wel deugdelijk zou gehoord zijn, hij elementen had kunnen aanvoeren die hadden kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing.

De Raad is van oordeel dat dit prima facie het geval is. Verzoeker legt immers precieze informatie voor van betrouwbare bronnen over de regelgeving in zijn herkomstland, de mogelijkheid op gevangenisstraf als men op illegale wijze het land heeft verlaten en de foltering en mensonwaardige behandelingen die volgens de citaten die hij aanhaalt een courante praktijk zijn in de gevangnissen in zijn herkomstland. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden waar hij stelt dat indien hij deugdelijk zou gehoord geweest zijn en op dienstige wijze voor zijn belangen had kunnen opkomen, hij elementen had kunnen aanhalen die mogelijks tot een andersluidende beslissing had kunnen aanleiding geven.

Ondanks het feit dat in de terugleiding duidelijk melding wordt gemaakt van Griekenland, kan verzoeker gevolgd worden dat de huidige beslissing, genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet prima facie ook een titel verschaft om verzoeker te verwijderen naar zijn herkomstland en dat verzoeker geen dienstige mogelijkheid heeft gekregen argumenten aan te halen tegen een verwijdering naar zijn herkomstland in het geval een terugkeer naar Griekenland onmogelijk blijkt te zijn.

De Raad wijst er immers op dat een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, zoals in casu, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeer-verplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn

land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, § 1, 5° iuncto artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1, 6° stelt dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt uit artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

In casu biedt de bestreden beslissing echter, anders dan wat verweerder in de nota voorhoudt, geen duidelijkheid over het land waarnaar de gemachtigde verzoeker wil verwijderen. In de terugleiding is er sprake van “Griekenland” en bij de vasthouding stelt men dat het noodzakelijk is betrokkene te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen “van zijn nationale overheden”. Het is evenwel onbetwist dat verzoeker niet de Griekse nationaliteit heeft. De motieven van de bestreden beslissing zijn bijgevolg prima facie op dit punt tegenstrijdig. Hierdoor biedt de bestreden beslissing prima facie aan de gemachtigde een titel om zowel terug te leiden naar Griekenland als naar het herkomstland.

In de nota gaat verweerder er prat op dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft bekomen. In het administratief dossier zit evenwel een afprint van een schrijven van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 oktober 2019 gericht aan de Griekse autoriteiten met als titel “readmission request for A.Y.” waarin wordt gesteld “According to the hit eurodac the person concerned **possibly** has a refugee status in Greece (marked status) (eigen benadrukken).” En verder: “Would it be **possible to confirm** if we can send this person back on the basis of a EU-letter or on the basis of an agreement of your authorities? (eigen benadrukken)” Verder bevat het dossier eveneens een “Eurodac search result” waarin enerzijds sprake is van een EURODAC treffer GR1 [...] en anderzijds wordt “M” vermeld onder “Mark status”. Ook al wijst GR1[...] inderdaad conform artikel 24.4 iuncto artikel 9.1 van de Eurodacverordening Nr. 603/2013 op het feit dat verzoeker een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend in Griekenland, verduidelijkt men noch in de beslissing, noch in het administratief dossier hoe kan afgeleid worden uit “M” dat verzoeker ook een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland. Verweerder kan dit ter zitting ook niet verder duiden. Uit het schrijven van de gemachtigde aan de Griekse instanties blijkt evenmin zekerheid over het feit dat verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland aangezien duidelijk wordt verwezen naar een “mogelijke” vluchtelingenstatus. Duidelijkheid over deze status is nochtans cruciaal. De gemachtigde kan immers, mocht verzoeker louter een verzoeker zijn van internationale bescherming, enkel een overdracht beogen aan Griekenland in het kader van de Dublin III-verordening (RvV VK 8 maart 2018, nr. 200 933 en RvV VK 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Indien verzoeker echter beschikt over een internationale beschermingsstatus in Griekenland, waarover thans evenwel prima facie geen duidelijkheid bestaat, dan is de Dublin III-verordening niet van toepassing en kan men hem inderdaad opdragen terug te keren naar Griekenland (HvJ 5 april 2017, *Daher Muse Ahmed*, C-36/17). Er blijkt echter in casu geenszins dat de Griekse autoriteiten reeds bevestigd hebben dat zij verzoeker een beschermingsstatus hebben gegeven, noch blijkt dat zij instemmen met zijn terugkeer. Verweerder bevestigde ter zitting dat nog geen akkoord van de Griekse autoriteiten voorligt. Bijgevolg mag de Raad in de huidige fase van het geding niet voorbijgaan aan de mogelijkheid dat de Griekse autoriteiten niet instemmen met de terugkeer van verzoeker en dat de huidige beslissing alsnog een titel verschaft om verzoeker te verwijderen naar zijn herkomstland, gezien de ambiguïteit van de motieven over het land waarnaar men beoogt verzoeker te verwijderen. Bijgevolg kan, ook om de hierboven uiteengezette redenen, verzoeker gevolgd worden dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad dienstig voor zijn belangen op te komen in het kader van een terugkeer naar zijn herkomstland, indien een terugkeer naar Griekenland niet mogelijk zou blijken te zijn.

Een schending van het beginsel audi alteram partem, of het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, moet in casu aangenomen worden dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering van 16 oktober 2019 is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering van 16 oktober 2019 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES